

ת"פ 6175/01/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד אוסאמה רבאח

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 6175-01-17 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן
נ' רבאח

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
בעניין: שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

המאשימה

נגד

אוסאמה רבאח

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום שייחס לו עבירות **החזקת אגרופן שלא למטרה כשרה** - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **והחזקת נכס החשוד כגנוב** - לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, ביום 16/11/15, סמוך לשעה 18:20, החזיק הנאשם בתוך תיק ברכב, שחנה על צד הדרך בין נווה אטיב למג'דל שמס, אגרופן - למטרה לא כשרה, וכן מצפן מעלות צה"ל החשוד כגנוב.

2. ביום 23/3/17, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, הנאשם הודה והורשע, ונקבע כי יוגש לגביו תסקיר שרות המבחן שלא יחייב את הצדדים.

בנוסף, התבקש שרות המבחן לבחון גם את שאלת ביטול הרשעתו של הנאשם, ואולם הובהר כי אין בכך כדי ליצור ציפייה לעניין העונש שייגזר.

תסקיר שרות המבחן

3. על פי התסקיר מיום 6/9/17, הנאשם רווק בן 20, סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית והביע שאיפה להתחיל בלימודים אקדמיים בתחום מדעי הסביבה. הנאשם עובד כיום באתר החרמון, עמוד 1

כשבפני שרות המבחן תיאר כי החל לעבוד בגיל 16 בחקלאות ובהמשך בשיפוצים.

הנאשם דיווח על מצב בריאותי ונפשי תקין.

שרות המבחן מסר כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

בהתייחסו לעבירות - הנאשם קיבל אחריות על ביצוע העבירות, מסר כי רכש את האגרופן בחנות אך ציין כי לא הייתה לו כוונה לעשות בו שימוש פסול, ואת המצפן הצה"לי, טען כי מצאו במהלך עבודתו באתר החרמון, והשאירו בידיו לאחר שלא מצא חיילים באזור.

הנאשם שיתף כי נחשף לראשונה לסם מסוג "גראס" בגיל 18, וכי עישן לאחר שהופעל עליו לחץ חברתי. עוד שיתף כי בשנתיים האחרונות עישן מספר פעמים בנסיבות חברתיות, לאחרונה לפני 4 חודשים.

בהערכת סיכויי שיקומו של הנאשם מול הסיכון להישנות ביצוע עבירות על ידו, ציין שרות המבחן את מחויבותו של הנאשם לעבודה מגיל צעיר, ואת שאיפתו ללמוד לימודים אקדמיים. שרות המבחן התרשם כי הנאשם רוכש אמפטיה לסובבים אותו ופועל מתוך מיקוד שליטה פנימי.

יחד עם זאת שרות המבחן התרשם כי הנאשם התקשה לשלוט בדחפיו, השתמש בעבר בסמים וכי הוא נמצא בשלב של גיבוש זהות ותפקיד.

שרות המבחן לא התרשם מקיומם של מאפיינים אנטיסוציאליים באישיותו של הנאשם וההערכה הייתה כי הסיכון להישנות מעשים עוברי חוק על ידו הינו נמוך.

לאור האמור לעיל, שרות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו של"צ, שיש בו כדי להפחית את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו של הנאשם, ובמהלכם יבצע בדיקות שתן.

בנוגע לשאלת ההרשעה - שרות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם לאחר שהתרשם מכנותו ביחס לשאיפתו העתידית ללימודים אקדמיים, ועל מנת לא לפגוע בעתידו, זאת על אף שלא הוצגו מסמכים רלוונטיים.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 14/9/17, טענו הצדדים לעונש.

4. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה ציין כי הנאשם נטול עבר פלילי, ואולם דחה את המלצת שרות המבחן לגבי ביטול ההרשעה וההסתפקות בשל"צ.

התובע עמד על הערכים המוגנים בעבירה ועל כך שהמהות של החזקת אגרופן, להבדיל מסכין, הינה למטרות אלימות, והוסיף כי הקלות שבה אדם יכול להיקלע לאירוע אלימות בו הוא עושה שימוש באגרופן מלמדת על

עמוד 2

החומרה היתרה שבעבירה.

באשר למדיניות הענישה, טען ב"כ המאשימה כי בתי המשפט קבעו כי ראוי, בהיעדר נסיבות מיוחדות, שהוא יתחיל ממאסר בפועל ולא בעבודות שרות, והפנה בעניין זה לעפ"ג 22408-03-13.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם מתחיל ממאסר קצר שיכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שרות, במידה ולא יתאים אזי ירוצה בפועל.

ב"כ המאשימה עתר להשית על הנאשם מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

באשר להרשעה - טען כי לא הוכח נזק קונקרטי, לא הוצגו מסמכים בעניין הלימודים, וכי בקשת אי הרשעה בתיקים מסוג זה תתקבל אך ורק במקרים חריגים וקיצוניים. ב"כ המאשימה ביקש להותיר את ההרשעה על כנה.

5. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם היה קטין - בגיר בעת ביצוע העבירות, בן 18 וכמה חודשים, וכי האגרופן נמצא בתוך תיק ולא על גופו.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, עתיד להתחיל לימודים, לקח אחריות על מעשיו והפנה לאמור בתסקיר לגבי הסתבכותו של האב בעבירות מס.

מבחינת חומרת העבירה ושאלת ההרשעה, הפנה ב"כ הנאשם לרע"פ 3446/10 ולע"פ 54071-05-13 - ביטול הרשעה בעבירות אלימות.

ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצות שרות המבחן.

דברי הנאשם

הנאשם הצטער על מעשיו וביקש מבית המשפט שלא להרשיעו ולאמץ את המלצות שרות המבחן.

שאלת ההרשעה

6. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל (21.08.97)**, שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.."

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נגד ויקטור שמש (02.09.96)**, נקבע כי ניתן להסתפק במבחן בלי הרשעה, רק במקרים מיוחדים ויוצאי דופן. הימנעות מהרשעה על ידי בית המשפט כאשר אין לכך צידוק ממשי מפרה את הכלל בדבר הרשעה ובכך פוגעים גם בעקרון השוויון בפני החוק.

7. לאור האמור לעיל, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

8. חומרת העבירה ונסיבותיה - כאמור, הנאשם החזיק בתוך תיק, ברכב, אגרופן וכן מצפן צה"לי החשוד כגנוב.

הערך החברתי המוגן באמצעות האיסור על החזקת אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו של נאשם, אשר לא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, הוא הערך של הגנה על שלמות גופו של האדם, תחושת הביטחון האישי, והבטחת שגרה בה יוכל אדם לקיים חיים שלווים ללא חשש מפרצי אלימות.

אגרופן הינו כלי התקפה יעודי שמטרתו לפגוע באחר ולגרום לחבלות ולפציעות.

תכלית האיסור להתהלך עם אגרופן נועדה למניעת הסיכון והנזק הממשי אשר עלול להיגרם כתוצאה משימוש פסול בסכין או באגרופן, ובמיגור התופעה השלילית והנפוצה של "תרבות הסכינאות".

לעניין זה ראו את רע"פ 7484/08 **פלוני נגד מדינת ישראל (22.12.09)**:

"יש להסכים גם עם טענת המשיבה לפיה פגיעה בערך המוגן הטמון בעבירה בדבר החזקת סכין, עשויה להתרחש לא רק כאשר נעשה בסכין שימוש פסול, אלא גם מעצם החזקתה בכל מקום שאינו ביתו או חצריו של אדם. האיסור הפלילי על החזקת סכין (והוא הדין לגבי אגרופן הנזכר אף הוא בסעיף 186(א)) ברשות הרבים, נועד להתמודד כאמור עם תופעת ריבוי הסכינים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של הסכין מכיסיו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה. גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין

בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות."

וכן את ע"פ 2047/07 מלסה הנוק נגד מדינת ישראל (14.05.07):

"כבר נשתפך דיו רב ונשתברו קולמוסים ומקלדות בפסקי הדין של בית משפט זה ובתי המשפט האחרים לעניין 'תת-תרבות-הסכין'. לפנינו היה אדם יוצא לרחוב ובידו או בכיסו ארנקו, מטפחתו ועטו. היום רבים היוצאים לרחוב וסכין בידם, או איש סכיני על ירכו, לאו דווקא כדי לקלף מפירות הארץ, ואך יוצאים פלוני משלוותם, ברב או במעט, תישלף הסכין; וסגולתה הטבועה של זו, שהיא עלולה לשפיכות דמים, וכדברי חכמים ש'הברזל מקצר ימיו של אדם' (ילקוט שמעוני, פרשת יתרו)"

9. אין חולק על כך כי האגרופן הוא כלי תקיפה וברובם המוחלט של המקרים, מטרת החזקתו היא שימוש פסול ואלים. יש ממש בדבריו של ב"כ המאשימה, לפיהם אגרופן נועד מטיבו לתקיפה, בעוד שסכין עשוי לשמש גם למטרות שאינן בלתי כשרות. לצד קביעה זו יש לציין כי החזקת סכין, לעומת אגרופן, עלולה במקרים רבים להוות פוטנציאל פגיעה גבוה יותר, וזאת נוכח יכולת הפגיעה הרבה הקיימת בסכין, שביכולתו לחדור רקמות גוף, לפצוע ואף להרוג, יותר מאשר אגרופן, אשר איננו חפץ חד.

אירועים פליליים רבים וחמורים, בהם מקרי קטילה, התבצעו על ידי סכין דווקא, לעומת אגרופן, אשר על אף מסוכנותו, הנו נדיר, יחסית לסכין, בשימוש באירועים פליליים.

בעפ"ג 20223-10-14 מדינת ישראל נגד אימן תקרורי (09.02.15), הרשיע בית המשפט המחוזי משיב שהינו צעיר חיובי ונעדר עבר פלילי, שהחזיק בדלת תא הנהג ברכבו אגרופן מתכת, לאחר שבית משפט השלום נמנע מהרשעתו, בצינו את הדברים הבאים:

"כפי שציין גם בית משפט קמא וציין כל שופט שעסק אי פעם בסוגיה זו, הכלל הוא כי עבירה שבוצעה הרשעה בצידה ורק לעתים נדירות וחריגות יטה בית משפט ממושכלת יסוד זו. איננו סבורים כי זהו המקרה. הדגש מושם על אופיו של "המכשיר" האסור שמדובר בו. אין כל סיבה שבעולם שאדם יחזיק באגרופן. כאשר מדובר בסכין מועלה לא אחת הטיעון כי ניתן לעשות בו שימוש גם למטרות שאינן פסולות. כאשר מדובר באגרופן אפילו אמירה זו אינה נכונה. אגרופן נועד אך ורק לשימוש אסור ולא היתה כל סיבה שהמשיב יחזיק אותו ברכבו. הטיעון כי המשיב קנה את המכשיר באקראי וללא תשומת לב למהותו, היא טענה שספק אם ניתן לקבלה. מכל מקום, המשיב הודה בהחזקת אגרופן למטרה לא כשרה ובכך סוף פסוק לסוגיה זו. אגרופן הוא כלי משחית מדרגה ראשונה, הנזק הגלום בשימוש בו איננו טעון הבהרה והתמונה המצויה בתיק מדברת בעד עצמה."

ברע"פ 1949/15 אימן תקרורי נגד מדינת ישראל (02.04.15), שהוגש על ההחלטה הנ"ל של ביהמ"ש

המחוזי, חזר בית המשפט העליון על הקביעה כי עצם החזקת האגרופ היא למטרה לא כשרה.

10. לגבי העבירה הנוספת - החזקת רכוש החשוד כגנוב, ובמקרה שלנו, המצפן הצה"לי, הערך המוגן בעבירה הוא שמירה על רכוש הציבור, ובענייננו שמירה על רכוש צה"ל.

11. הנאשם ביצע את העבירות בגפו וחלקו בביצוען הוא משמעותי ובלעדי. אין כל אינדיקציה לכוונה של הנאשם לעשות שימוש באגרופן, ונסיבותיו של כתב האישום לא כוללות הצבעה על זירה טעונה, יריבויות עם אחרים, או נסיבות אחרות, שהיה בהן, אילו אוזכרו, כדי להגביר סיכון או להצביע על נזק פוטנציאלי גבוה או מיוחד. הנאשם הסביר כי הוא רכש את האגרופן אך לא הייתה לו כוונה לעשות בו שימוש פסול או לפגוע במישהו. מדובר לפיכך בחומרה שמתמקדת בעצם ההתחמשות באגרופן, ומבטאת את הגינוי שיש לגנות תופעה שבמסגרתה יחזיקו אזרחים באגרופנים כעניין שבשגרה. באשר למצפן, הנאשם הסביר כי מצא את הפריט באתר החרמון, והותירו בידיו. לא צוין שוויו הכספי של המצפן כך שהנזק לא אופייני בערך נומינלי גבוה.

דברי ביהמ"ש העליון לגבי החזקת אגרופן שלא כדין, נפוצותה של תופעת ההתחמשות בנשק קר ופוטנציאל האלימות הקם מתוך התופעה - כל אלה מכתבים את המסקנה כי ביטול ההרשעה אינו הולם.

צירופה של העבירה הנוספת, הגם שאינה מהחמורות, מוסיפים על הקביעה כי ביטול ההרשעה אינו ראוי.

12. השלב השני בבחינת שאלת ביטול הרשעה הוא לבדוק האם תיגרם לנאשם פגיעה קונקרטיה בעתידו.

בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן יגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (03.01.13):

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים."

למעט הטענה הכללית בדבר שאיפתו של הנאשם לפנות ללימודים אקדמיים, לא הוצגה בפני כל פגיעה קונקרטיה בעתידו או נזק העלול להיגרם לו מחמת הרשעה בעבירות, אף לא הוצג מסמך המעיד על כוונה להתחיל בלימודים (כגון טפסי רישום או תשלום מקדמה).

הטוען לפגיעה ולנזק ממשי לעתידו, חלה עליו חובת ההוכחה, הנאשם לא עמד בנטל ולא הוכיח פגיעה כאמור.

מעבר לכך אציין, כי גם אילו הוצג מסמך רישום לתחילת לימודים, עדיין אין מדובר בפגיעה קונקרטית, שכן לא כל עיסוק במקצוע כולל דרישה להעדר עבר פלילי, לא כל מקום עבודה דורש להוכיח העדר הרשעות קודמות, ונראה כי רוב רובם של מסלולי הלימוד ומקומות התעסוקה נמנעים מדרישה שכזו.

לא שוכנעתי כי בהותרת ההרשעה על כנה יגרם לנאשם נזק.

13. **לאור כל האמור לעיל, הרשעתו של הנאשם נותרת על כנה.**

דין והכרעה

14. תיקון 113 לחוק העונשין קובע את העיקרון המנחה בענישה והוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשלושה פרמטרים: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

עמדתי בדיון לעיל על הערכים המוגנים בעבירות ועל נסיבות ביצוען ואין צורך לחזור עליהן, אעבור ל דון איפוא, במדיניות הענישה הנוהגת.

15. אציין, כי באשר לשאלה אם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים נפרדים, על אף שהדבר לא נטען על ידי מי מהצדדים, החלטתי להתייחס לשתי העבירות כאירוע אחד, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה, ולקבוע לגביהן מתחם עונש אחד.

מדיניות הענישה

16. בתי המשפט עסקו לא אחת בעבירת החזקת סכין או אגרופן למטרה לא כשרה ועמדו על הצורך להחמיר בענישה, לעניין זה ראו את רע"פ 5127/09 **דוד יפקח נגד מדינת ישראל (19.06.09)**:

"בשנים האחרונות אנו נתקלים בתופעה קשה, כאשר אנשים היוצאים לבילוי לילי נושאים עמם כלי משחית. תופעה זו לא פסחה גם על בני הנוער, ואת מחירה שילמו קורבנות לא מעטים בחייהם, ואחרים נושאים את צלקותיה על גופם. עם כך אין להשלים, ואחת הדרכים לסלק תופעה זו מחיינו, היא החמרה בענישה שנהגה עד כה."

17. מעיון בפסיקה שניתנה בגין החזקת אגרון למטרה לא כשרה, עולה כי בתי המשפט הטילו ענישה מגוונת, החל מביצוע עבודות של"צ ועד מאסר קצר בפועל, לרבות בדרך של עבודות שרות, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

א. רע"פ 1490/12 **יוסף אבו גוש נגד מדינת ישראל (15.07.12)**, נגד המבקש, נעדר עבר פלילי, הוגש כתב אישום שייחס לו עבירה של החזקת אגרון. בית המשפט השלום החליט להימנע מהרשעתו והטיל עליו ביצוע 180 שעות של"צ. המדינה ערערה על גמר הדין לבית המשפט המחוזי, אשר הרשיע את המשיב והותיר את עונש השל"צ על כנו.

ב. רע"פ 1949/15 **אימן תקרורי נגד מדינת ישראל (02.04.15)**, נגד המבקש הוגש כתב אישום שייחס לו עבירת החזקת אגרון. בית המשפט השלום הטיל עליו 180 שעות של"צ ללא הרשעה והתחייבות כספית. בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש והותיר את יתר רכיבי גזר הדין על כנם.

ג. ע"פ (נצרת) 8001-09-15 **יגאל שיטריט נגד מדינת ישראל (24.11.15)**, המערער, נעדר עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת אגרון במקומות שונים ברכבו. בית המשפט גזר עליו 4 חודשי מאסר על תנאי, של"צ בהיקף של 60 שעות והתחייבות. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה לאחר שחזר בו ממנו.

ד. ת"פ (נצרת) 7904-08-09 **מדינת ישראל נגד אברהם חמזה (02.11.10)**, בית המשפט גזר על נאשם כבן 20, נעדר עבר פלילי, 8 חודשי מאסר על תנאי והתחייבות בגין החזקת אגרון למטרה לא כשרה ברכבו.

ה. ת"פ (נצרת) 35674-05-12 **מדינת ישראל נגד לואי רואשדה (01.06.14)**, הנאשם, יליד 1991, נעדר עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו בהחזקת אגרון שלא כדין. הצדדים הגיעו להסדר לעניין העונש, בית המשפט קיבל את ההסדר וגזר עליו חודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שרות, 4 חודשי מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות.

18. בתי המשפט נקטו במדיניות ענישה דומה הן בעבירה של החזקת סכין והן בעבירה של החזקת אגרון, וגם המחוקק לא ערך אבחנה בין הכלים עת הכניסם תחת אותו סעיף וקבע עונש זהה בגין החזקת כל אחד מהם. לעניין זה ראו את מדיניות הענישה בעבירות החזקת סכין.

א. רע"פ 2932/08 **מוחמד מרגאן נגד מדינת ישראל (12.06.08)**, המבקש הודה והורשע בעבירת החזקת סכין. המבקש החזיק סכין בכיכר בית העלמין בכרמיאל ולא הצליח להוכיח כי החזיקה למטרה כשרה. בית המשפט השלום גזר עליו חודשיים מאסר בפועל ו- 7 חודשי מאסר

על תנאי. ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון, נדחו.

ב. רע"פ 9400/08 **מועתז מוחמד מועטי נגד מדינת ישראל (20.11.08)**, נדחתה בקשת רשות ערעור של מבקש, נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירת החזקת סכין ונדון לחודשיים מאסר בפועל ושבעה חודשי מאסר על תנאי.

ג. רע"פ 4079/10 **אימן ג'בשה נגד מדינת ישראל (23.08.10)**, המבקש הודה והורשע בעבירה של החזקת סכין שהוסלקה בחגורתו. בית המשפט השלום הטיל עליו ביצוע 180 שעות של"צ ללא הרשעה. ערעור המדינה למחוזי התקבל והמבקש הורשע אך העונש הותר על כנו.

ד. רע"פ 4200/12 **אחמד אבו זניד נגד מדינת ישראל (27.06.12)**, המבקש, ללא עבר פלילי, הודה והורשע בכך שהחזיק סכין בחגורתו. בית המשפט השלום נמנע מהרשעתו והטיל עליו ביצוע 180 שעות של"צ. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה, הרשיע את המבקש והותיר את עונש השל"צ על כנו.

ה. רע"פ 2968/12 **כאיד אלזיד נגד מדינת ישראל (06.05.12)**, בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של מבקש על גזר דינו של בית משפט מחוזי, בו הוחלט להותיר על כנה הרשעתו של המבקש בעבירה של החזקת סכין במגן השמש של רכבו וגזר עליו עונש של 160 שעות של"צ.

ו. ע"פ (חיפה) 31988-06-10 **ישראל גטהון נגד מדינת ישראל (28.10.10)**, המערער, צעיר בן פחות מ-20 שנה בעת ביצוע העבירות ונעדר עבר פלילי, הודה והורשע בהחזקת סכין למטרה לא כשרה. המערער נתפס בעמדת הבידוק בכניסה למועדון כשהוא מחזיק בכיסו סכין מתקבעת. בית המשפט השלום גזר עליו 5 חודשי מאסר בפועל ו-5 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי נתן למערער הזדמנות על מנת לבחון את האפשרות שירצה את מאסרו בדרך של עבודות שרות אך הוא לא התייצב בפני הממונה ועל כן ערעורו נדחה.

ז. ע"פ (מרכז) 9095-02-11 **תמים מסארוה בן מוחמד נגד מדינת ישראל (17.05.11)**, המערער, בעל עבר פלילי, הודה והורשע בעבירת החזקת סכין. בית המשפט השלום גזר עליו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שרות, מאסר על תנאי וקנס.

ח. ע"פ (חיפה) 8267-08-11 **סאלח סואעד נ' מדינת ישראל (07.09.11)**, נדחה ערעור מערער, ללא עבר פלילי, על חומרת העונש, מאסר של חודשיים לריצוי בפועל ו-6 חודשי מאסר על תנאי, לאחר שהורשע על סמך הודאתו בעבירה של החזקת סכין על גופו בהיותו בקניון.

ט. ע"פ (ירושלים) 31937-01-13 **סלמאן אלבנא נגד מדינת ישראל (04.08.13)**, המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות בעבירת החזקת סכין שלא למטרה כשרה. בית המשפט גזר עליו 40 ימי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של המערער במובן זה ש-40 ימי המאסר ירוצו בדרך של עבודות שרות.

19. בנסיבות העניין, בשים לב לכך שמדובר באגרופן ולא בסכין לסוגיו השונים, שחלקם מסוכן יותר מאחרים, ולאור האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הוא בין מבחן, של"צ וענישה מותנית ועד 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

מצאתי כי החזקת המצפן הצהלי, שמתחם העונש לגביה נע בין מאסר על תנאי למאסר קצר בפועל, לא משפיעה משמעותית על מתחם העונש הכללי שנקבע.

גזירת עונשו של הנאשם

20. בגזירת עונשו של הנאשם, בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40א לחוק העונשין, ובלבד שהעונש שייקבע לא יחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע לעיל.

הנאשם הינו רווק צעיר בן 20, נעדר עבר פלילי כלשהו, הודה בעבירות המיוחסות לו במסגרת הסדר טיעון וללא שהובטחה לו כל הטבה בעניין העונש, וחסך מזמנו של בית המשפט.

הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והצטער עליהם.

העבירות בוצעו על ידי הנאשם בחודש 11/15 ועברו כמעט שנתיים מיום ביצוען.

הנאשם כאמור צעיר אשר מלאו לו 18 שנים ביום ביצוע העבירות. אכן מדובר במי שהיה "קטין בגיר" בעת ביצוע העבירות. פסיקת ביהמ"ש העליון בעניין זה קבעה כי גילו הצעיר של נאשם יילקח בחשבון לעניין גזירת עונשו. נקבע כי עניין הגיל ישפיע על הצבת העונש **בתוך מתחם העונש** אך אין בעניין הגיל ובעובדה שמדובר בנאשמים שאך בגרו כדי ליצור קטגוריה מיוחדת שיש בה כדי להשפיע על **קביעת מתחם העונש** (ראו לעניין זה את ע"פ 7781/12 **פלוני נגד מדינת ישראל (החלטה מיום 05.06.13)**.

לאור נתוניו החיוביים של הנאשם, הערכת שרות המבחן בדבר סיכון נמוך להישנות ביצוע עבירות על ידו וההתרשמות מהיעדר מאפיינים אנטיסוציאליים באישיותו, החלטתי לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ולהסתפק בעניינו במאסר על תנאי ושל"צ ולהימנע מהטלת מאסר בפועל ואף לא בדרך של עבודות שרות.

סוף דבר

21. לאור כל האמור, אני קובעת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

- א. חודשיים מאסר על תנאי, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שנתיים מהיום על העבירות בהן הורשע.
- ב. צו של"צ בהיקף של 140 שעות, אשר יבוצעו במסגרת מתנ"ס מג'דל שמש, בתפקיד אחזקה וגינון.
- בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות הצו, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירו שאם לא ימלא אחר הצו, יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד' לחוק העונשין.
- ג. קנס על סך 1,000 ₪ או 4 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון עד ליום 1.12.17, והתשלום השני עד ליום 1.1.18.
- ד. חתימה על התחייבות על סך 2,000 ₪, להימנע במהלך תקופה של 3 שנים מהיום, מלעבור על העבירות בהן הורשע. במידה ולא יחתום כאמור תוך 7 ימים, ייאסר ליומיים.

מוצגים: אגרוף יושמד, מצפן - יוחזר לצה"ל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ז תשרי תשע"ח, 17 אוקטובר 2017, במעמד הנוכחים.